

Л-вий синъ, *Еманюелъ* (1800—1854), билъ на Св. Елена Наполеоновъ секретаръ, раздѣлилъ, както се каза, съ баща си ограничението на носъ Добра Надежда, и, като се върнулъ въ Европа, отишелъ въ Лондонъ та ударилъ нѣколко плѣсници на Хъдсъна Лоу, който отказалъ да се бие на дуелъ; нъ на 30-и поем. 1825, върху живота му се извършило едно покушение за убийство и обвинили, безъ доказателства, Хъдсъна Лоу, тогава въ Парижъ, че искалъ да си отмъсти. Той зель участие въ революцията отъ 1830, билъ членъ въ камарата на прѣдставителетъ отъ 1830 до 1848; придружилъ до Св. Елена въ 1840 Жоанвилския князь, натоваренъ да прѣнесе въ Франция Наполеоновитѣ остатки, обнародвалъ въ 1841 *Дневникъ, написанъ на фрегатата la Belle-Poule*, и билъ назначенъ сенаторъ въ 1852.

Ласкаръ. Отлично византийско семейство въ края на XII-и вѣкъ, на което родоначалникътъ билъ Теодоръ Л., зеть на византийския императоръ Алексия III Ангела. Когато кръстоносцитѣ завладѣли Цариградъ, Теодоръ основалъ нова империя, съ столица Никея, която траяла до изгонването на латинитѣ отъ Цариградъ въ 1260. Теодоръ се оженилъ повторно за една дъщеря на Пиера Куртне, цариградски латински императоръ, и оставилъ само една дъщеря, Ирина Л., оженена за Иоана II Ватацеса или Дукаса (виж. *Дукасъ*), никейски императоръ, който се оженилъ повторно за Ана, дъщеря на германския императоръ Фридриха II. Иоанъ Дукасъ, който почивнулъ въ 1255, оставилъ единъ синъ, Теодоръ II, който зель изново прѣзимето Ласкаръ, и наслѣ-

дилъ баща си на никейския прѣстолъ. Теодоръ II, ожененъ за Елена, дъщеря на българския царъ Асѣня II, ималъ само единъ синъ, който билъ лишенъ отъ прѣстола отъ Михаила Палеолога въ 1261, и петъ дъщери. Една отъ тѣхъ, Евдокия, се оженила, кждъ 1263, за Вилима-Пиера, вентимилски графъ, чиито потомци зели прѣзимето Ласкаръ, което се е увѣковѣчило до нашото врѣме у никейския графъ. Виж. *Лампсакъ*.

Ласкаръ (Теодоръ I). Никейски гръцки императоръ, род. кждъ 1170, умрѣлъ въ 1222. Билъ зеть на византийския императоръ Алексия III Ангела, който свалилъ отъ прѣстола брата си Исаака Ангела. Повикани отъ Исаака, кръстоносцитѣ обсадили Цариградъ и го завладѣли (виж. *Балдуинъ и Кръстоносни походи*), благодарение на подлостъта на Алексия III, когато Л. не можалъ да рѣши да брани тоя градъ. Исаакъ билъ тогава поставенъ пакъ на прѣстола и царувалъ нѣколко мѣсеца съ сина си Алексия IV; нъ тѣ били скоро убити, и кръстоносцитѣ завладѣли изново Цариградъ, въпрѣки Л-вото съпротивление. Л. първенъ съумѣлъ да прѣдстави себеси претендентъ на прѣстола, на който билъ и избранъ; въ това врѣме той отказалъ да земе титлата императоръ, а зель титлата деспотъ. Нъ усилията му да ободри гръцитѣ не сполучили, и той се видѣлъ принуденъ да напусне Цариградъ и да потърси прибѣжище въ Азия. Тамъ той сполучилъ да събере нѣколко отряда войска, завладѣлъ Никея, и една частъ отъ Витиния, и се коронисалъ императоръ и самодържецъ на римлянетѣ: ала нему прѣдстояло да се бори срещу латинитѣ,